

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Listopad 2020

Ročník 1, číslo 1

NEPROZKOUMATELNÉ BOHATSTVÍ KRISTOVO

Poznat Krista a být nalezen v něm – ano, to je život, to je radost, to je morek a tučnost. Jeho neprozkoumatelné bohatství bude nejvíce poznatelné na věčnosti. Na cestě do nebe ti dá všechno, co potřebuješ. Tvým útočištěm budou hradby skal. Bude ti dávat chléb a zajišťovat ti vodu. Ale je to tam, tam, kde slyšíš píseň těch, kteří zvítězili, pokřik těch, kteří oslavují, a kde uvidíš toho jediného slavného a milovaného. Neprozkoumatelné bohatství Kristovo! Pane, uč nás stále více o Ježíši a my budeme zvěstovat dobrou zprávu ostatním.

Charles Haddon Spurgeon (1836-1892)

OBSAH

Modlitba a odpadnutí.....	3
Nehledej slávy své! (Mt 4,1-11; J 8,42-50).....	6
Zachraňující milost očisťuje (Tt 2,12).....	10
Víra a výsledky (Žd 11,32-40).....	13
Proměněn Bohem (Gn 33,1-17).....	24
Sedm pravidel každodenního chození s Bohem.....	33

MODLITBA A ODPADNUTÍ

John Charles Ryle

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

K ODPADNUTÍ SKUTEČNĚ DOCHÁZÍ

Rád bys rostl v milosti a byl oddaným křesťanem? Pokud si to přeješ, buď si naprosto jist, že neexistuje důležitější otázka, než je tato: Modlíš se? Ptám se, zda se modlíš, protože zanedbávání modlitby je tou největší příčinou odpadnutí.

Opravdu se stává, že poté, co se člověk ke své víře přiznal, otočí se k ní zády. Lidé si mohou po nějakou dobu vést dobře, stejně jako Galatští, ale pak se vydají za falešnými učiteli. Lidé mohou hlasitě vyznávat svou víru, když jsou jejich city vřelé, podobně jako to udělal Petr, a pak v hodině zkoušky zapřou svého Pána. Lidé mohou ztratit svou první lásku, jako se to stalo Efezským. Lidé mohou ochladnout v činění dobra jako Marek, Pavlův spolupracovník. Lidé mohou na chvíli následovat apoštola a pak jako Démas odejdu do světa. Všechny tyto věci lidé dělají.

Je to skličující věc, když člověk odpadne. Myslím, že ze všech nešťastných věcí, které mohou člověka potkat, je tato nejhorší. Ztroskotaná loď, orel se zlomeným křídlem, zaplevelená zahrada, harfa beze strun, rozbořený kostel – na všechny tyto věci je smutný pohled, a přesto, na odpadlého člověka je pohled ještě smutnější. Potřísněné svědomí, mysl, která si hnusí sebe sama, vzpomínky plné výčitek vůči sobě, srdce probodené Pánovými šípy, duch zlomený tíhou vlastní viny – to všechno s sebou nese příchůť pekla. Tohle je peklo na zemi. Slova moudrého muže jsou vskutku závažná a tíživá: „Opadlík se sytí svými cestami.“ (Př 14,14)

PŘÍČINA ODPADNUTÍ

Jaká je tedy příčina většiny odpadnutí? Věřím, že obecně je jednou z hlavních příčin zanedbávání soukromé modlitby. Samozřejmě, že průběh všech odpadnutí nám zůstane utajen až do posledního dne. Mohu coby služebník Krista a student lidského srdce nabídnout jen svůj názor. A můj názor je, důrazně opakuji, že odpadnutí obecně začíná zanedbáváním soukromé modlitby.

Bible čtená bez modlitby, kázání vyslechnutá bez modlitby, manželství uzavřená bez modlitby, cesty podniknuté bez modlitby, obydlí vybraná bez modlitby, přátelství pěstovaná bez modlitby, každodenní soukromá modlitba odbytá rychle či bez zapojení srdce – to jsou všechno kroky směrem dolů, jimiž mnozí křesťané sestupují do stavu duchovního ochrnutí nebo docházejí do bodu, kdy Bůh dovolí, aby strašlivě padli. To je proces, při kterém vznikají váhaví Lotové, nestálí Samsonové, Šalamounové, kteří uctívají své ženy, nedůslední Ásové, snadno ovlivnitelní Jóšafatové, přepečlivé Marty. Takových je v Kristově církvi mnoho. Často je příběh takových lidí jednoduchý – přestali dbát na soukromou modlitbu.

ZPOČÁTKU TO NENÍ VIDĚT

Můžeš si být zcela jistý, že lidé odpadnou v soukromí dlouho předtím, než odpadnou veřejně. Stanou se odpadlíky na svých kolenou dříve, než odpadnou otevřeně před zrakem světa. Stejně jako Petr nejprve ignorují Pánovo varování, aby bděli a modlili se, a potom, jako se to stalo Petrovi, je jejich síla pryč a v hodině pokušení zapřou svého Pána.

Svět si jejich odpadnutí všímá a hlasitě se směje. Svět však neví nic o skutečné příčině. Pohanům se podařilo přimět známého křesťana, aby páčil kadidlo modle, když mu pohrozili trestem horším než smrt. Pak velice oslavovali své vítězství při pohledu na jeho zbabělost a odpadlictví. Pohané však neznali skutečnost, o které nám podává zprávu historie, že totiž toho

rána opustil svou ložnici spěšně, aniž by dokončil svou pravidelnou modlitbu.

Pokud jsi opravdu křesťan, věřím, že se z tebe nikdy odpadlík nestane. Pokud si nepřeješ, aby se z tebe stal odpadlý křesťan, pamatuj na otázku, kterou ti kladu: Modlíš se?

Přeložila Julie Petrecká.

Předchozí kapitoly z knihy „Povolání k modlitbě“

1. [Modlitba je nezbytná ke spáse člověka](#)
2. [Zvyk modlit se je znakem opravdového křesťana](#)
3. [Modlitba – nejzanedbávanější povinnost](#)
4. [Modlitba je zdrojem velikého povzbuzení](#)
5. [Svědomitost v modlitbě: Tajemství svatosti](#)

NEHLEDEJ SLÁVY SVÉ! (MT 4,1-11; J 8,42-50)

Jan Karafiát

Článek na stránkách Soli Deo Gloria – [zde](#).

- *Jáť pak nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí. (J 8,50)*

A naši milí Kraličtí řekli zde „chvály“, ale můžeme dobře číst: „Já pak nehledám slávy své“. Oč běží nám, čeho hledáme my? Světské věci se nám poddají jen po světsku, ale duchovní jen duchovně. Vy ty řády světské musíte uznat, jinak se úspěchu nedoděláte. Ale právě tak ve věcech duchovních. Co je zde napsáno, k mému naučení napsáno jest. „Učte se ode mne! Já nehledám své slávy!“ A teď si myslete, že se ozve hlásek: „Já se neprosím o slávu světa, ale štěstí bych se rád dodělal!“ To je něco, ale dej si dnes říci, jestli se za tím svým štěstím poženeš jako druzí, pak pochodíš jako druzí; oni svého štěstí nikdy nenajdou, protože tam štěstí není, kde ho oni hledají. Ale kdyby sis dal říci a dal se vést Kristem, jeho Duchem, tak je to nemožné, abys nenalezl štěstí, protože štěstí nalezlo tebe.

Kázání dělím na dvě části:

I. NAČ PAK BYL NA SVĚTĚ KRISTUS A NAČ NEBYL?

1. Pán Ježíš nebyl na světě proto, aby hledal slávy své. On je Pán slávy: Ten, který svým slovem všecko zformoval, nic bez něho není učiněno! Co by on se teprve s vámi domlouval o slávu, když všechna sláva, která tu je, je jeho sláva. A tak tady sláva je a patří jemu? Ano. Jaká to je sláva? To velice rád vykládám: Všecko to, co s ním souvisí, je sláva. On zformoval svět. Myslete si, že svět není a že jste svědkové. On řekne: „Budiž“, a teď dejte pozor! Ono se to stane. To je sláva. Co by hledal tenhle Kristus slávy u vás?

A teď se podívejte na to, co zformoval. To je sláva! Kdybyste si otevřeli Žalm 19,2: „Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha

zvěstuje. Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění“. Když dobře rozumím tomu verši, tak řeknu: Ten, kdo to psal, byl inspirován, ale byl zároveň důmyslný filozof. Ten viděl, jak to všechno chodí na nebi. To je sláva! Představte si soustavu sluneční: tady je slunce od věků, tady je Merkur a Venuše a Země, a ženou se kolem, a tam dál ještě je Mars a žene se a spěchá, aby tam nebyl dříve o půl minuty a aby se neopozdil o půl minuty. To je Boží sláva! Jemu ještě nezbloudilo nikde nic. Všecka věda je jeho sláva, nebo co je přesně vědecké, to on usoudil. Takhle to musí chodit a tak to jde!

Tu žasnu a jdu dál: Ó, já vidím, ten, který to zformoval, to byl umělec! Všude je plno krás, všude všechno tak dokonalé, umělci se jdou tam učit. Krása přírody není něco náhodného! Jako kdyby krásná socha se stvořila náhodou! Nic není náhodou. A když umělec tak formuje, má z toho radost. Nahlédněte, prosím, do Žalmu 104,31: „Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých“. Tak zase ten žalmista, který je inspirován a důmyslný filozof a astronom! On praví: Bůh má z toho radost.

To je sláva, a on bude teprve hledat slávu a domlouvat se s vámi?

A teď si představte ty miliony lidstva! Jak to chodí na světě? Otevřete si Žalm 1: „Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stoličce posměvačů neseď. Ale v zákoně Hospodinově je libost jeho... Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr“. Na dvojí způsob to chodí: Jsou tu lidé, kteří se dají vést Duchem Božím, a druzí, kteří se nedají vést. Chtějí jít cestou svou! Tak se na to spusťte, že mezi nimi nebude jeden jediný, který by byl potěšený.

To je sláva, když to takhle chodí na světě, když vy dostanete, co vám patří, nikdo víc a nikdo méně. A teď si představte tu malichernost u toho ďábla, když on přijde a nabízí mu takové maličkosti. Ten, který stvořil takové divy, aby nedovedl takové maličkosti! A když jeho vlastní bratři mu povídají: „Jdi a ukaž se lidem“, co dávají najevo? Že nemají tušení, jak se to má; to ho neznají! Otevřete si Jana 5,41: „Chvály od lidí nepřijímám“, naprosto to odmítám! A když čtete, že někteří ho chtěli udělat králem, odejde, nechce o tom slyšet.

2. On tu není na to, aby hledal slávu, když je všechno jeho sláva, ale on je na to, aby zjevil slávu, která tu ještě nebyla. Když je tu tolik slávy, on chce ještě ukázat slávu? Co to je? V plnosti času přijde, vezme na sebe naše tělo. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho. To je sláva, jaké na světě dosud nebylo. To je pokora. Pokora něco je! On je z těch nejmenších ten nejmenší. Nemá, kde by hlavy sklonil. To je pokora, to je sláva. On vezme můj hřích na sebe, on nese můj hřích. ‚Aj, Beránek Boží, on snímá mé hříchy‘, protože je láska. To je sláva, když takový Pán slávy nese můj hřích. I takový Petr nechce rozumět. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Když nerozumím, je to tak, jako když se slepým mluvím o barvách. To je jeho sláva. Kdo to vystihne? Z těch, kteří dovedou tu přirozenou slávu vystihnout, ani jeden. „Pane, děkuji tobě, žes tyto věci skryl před moudrými a opatrnými a zjevil je, komus chtěl.“ Komu chtěl? Nemluvňátkům. Duch svatý jde této chvíle, on vám to dá, že se ho ve víře držíte. To není váš výmysl, to je jeho milost.

A máte tu krásnou církev. Vy ji nevidíte, kteří z ní nejste, ale kteří jsou z té církve, ti řeknou: Takové to je. On nehledá své slávy, ale on usoudil, aby tu byli lidé, kteří vystihují jeho slávu.

II. NAČ JSEM NA SVĚTĚ, A NAČ NEJSEM?

Tu předpokládám, že se nám stala milost, že jsem drahou krví Pána Ježíše vykoupěn, takže jsem jeho.

1. My nejsme na to, abychom hledali slávy své, abychom to dělali jako druzí. Když jsem byl tělo, nemohl jsem jinak jednat, než hledat slávu svou. „Všichni jen svých věcí hledají“, píše apoštol. Neodsuzuji, tak to musí být, ale s vámi to musí být jiné, protože jste Duchem Božím vedeni. A teď jsem ve stálém pokušení, pokud jsem v těle. Otevřete si, prosím, Mat. 23, 12: „Kdož by sám se povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil, bude povýšen“. Kdo bude hledat slávy své, dolů to s ním půjde, a kdo půjde tam, kam ho Bůh posadí, půjde to s ním vzhůru.

A všichni světští lidé se vám vysmějí. Ano, je se co bát, že se vám vaše víra ztratí. „Kterak byste mohli prostě věřit, když na tělo a krev se ohlížíte?“ Jim to projde a zdaří se jim to, ale vy jste pryč!

2. Vy jste na to na světě, abyste hledali chválu toho, který vás miloval až na smrt, a nebáli se o své štěstí; na to jste, abyste hledali slávu toho, který sám své slávy nehledal.

On chce, abyste byli výsledek jeho utrpení, ponížení, milování. To je jeho sláva. Myslete si, že sedíte jako Maria u jeho nohou a posloucháte. U vás se ukáže jeho podoba. Jestliže se Maria lépe drží než Marta, pak Maria více krásného ovoce přináší, v tom je přece logika, v tom je rozum. Když vy na něm visíte a jste jeho lidem, vykoupeným jeho krví, to je jeho sláva. Když to nejste vy, budou to jiní.

A chce, abyste činili, ale činnost sama není vzácná. Co si přeje? „Aj, jdu, ó Bože, abych činil vůli Tvou!“ To se mu líbí. Když mám radost ze slova Božího a chci povolit jemu, tak se mu to líbí, ale když se nechci podrobit ve všem, tak se mu nic nelíbí.

Tu slávu bude mít. A to je jeho sláva, když se o své štěstí nebojím. Když krásně stojím u toho svého, od pondělka do soboty a od soboty zase do pondělka a konám všechno ne sobě a lidem, ale jemu samému, každý dovede vypravovat, jak ho v tom našlo štěstí jeho. Co to je štěstí? Náramná radost z Pána Boha a ze všeho.

To je jeho sláva a on ji vždycky bude mít. Jak on, tak my. „Učte se ode mne.“ On nehledal slávy své, ale všechno mu připadne, co mu Otec nebeský přisoudil. Když jste jeho ovečka, a krásně poslechnete, všechno vás najde, co vám přidělil. Tvé štěstí se ti neztratí, když ty máš k sobě nedůvěru a k němu svrchovanou důvěru a stojíš při tom, co ti přidělil. To je obsah našeho kázání. „Já pak nehledám chvály své; je, kdo hledá a soudí.“ Amen.

Kázáno 20. února 1910.

ZACHRAŇUJÍCÍ MILOST OČIŠŤUJE (Tt 2,12)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

- *[Ukázala se Boží milost, která] ... vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní... (Tt 2,12)*

Písmo nejprve zmiňuje negativní dílo Boží milosti v našich životech. A musíme si připomenout, že Boží dílo v nás má vždy dvě stránky – negativní a pozitivní. Musíme činit pokání – tedy dát něco pryč, a věřit evangelium – tedy něco přijmout. Svléci starého člověka, obléci nové lidství, které se obnovuje podle obrazu našeho Stvořitele. Odložit starý způsob života a žít novým způsobem života. Přestat mluvit lži a začít mluvit pravdu se svým bližním. Přestat krást a začít pracovat vlastníma rukama, abychom se měli o co podělit s potřebnými. To je dílo evangelia v našich životech. Nejinak je tomu v našem textu – zřící se bezbožnosti a žít zbožně. Toto je popis křesťana. Pokud někdo setrvává ve lži, nebo vytrvalé podvádí na daních, okrádá svého zaměstnavatele, miluje svět a světské věci, pokud na člověku není vidět, že roste v posvěcení a ve známosti Boha, potom si oprávněně musíme klást otázku, zda je takový člověk skutečně křesťanem, zda v jeho životě došlo k novému narození, zda je tam nové srdce milující Boha.

Z Písma vidíme, že posvěcení je proces a také trvalý zápas a je zřejmé, že všichni začínáme v hlubokém mínusu. Všichni také bojujeme a zápasíme, někdy vyhráváme a někdy naopak prohráváme. Ale život křesťana musí mít jasné nasměrování – **a o to nakonec jde**, o celkové směřování života. Musím se ptát sám sebe, zda můj život směřuje ke Kristu, zda je stále podobnější Spasiteli, zda rostu v poznání Boha, jeho svatosti a jeho lásky, zda lépe a účinněji bojuji se světem, s ďábelskými pokušeními i s vlastní tělesností. Právě o tom je tato Boží výchova, o níž mluvíme.

Zachraňující Boží milost nás vychovává k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní. Co to znamená zřici se bezbožnosti? Sloveso, které je v našem textu, je velmi silné. Nejčastěji ho v Písmu najdeme přeložené jako „zapřít“. Když Petr třikrát zapřel Pána (Mt 26,70; Mk 14,68; Lk 22,57; J 18,25), je tam použité toto slovo. Když Ježíš vyučuje učedníky o tom, že kdo ho zapře před lidmi, toho on zapře před nebeským Otcem (Mt 10,33), je tam znovu toto slovo. Sílu tohoto slova můžeme vidět, když ho používá Petr před veleradou, kdy připomíná velekněžím, že si na Pilátovi vyprosili propuštění vraha, ale zřekli spravedlivého Krista a nechali ho popravit (Sk 3,13-14). Zřici se něčeho nebo něco odmítnout není pasivní záležitost, ale je to aktivní jednání. Neznamená to netečnost vůči hříchu, ale vymezení se vůči hříchu a jeho aktivní odmítnutí. Je-li hřích tady, znamená to vyhnout se mu obloukem. To je zřeknutí se.

Zřeknout se bezbožnosti a světských vášní neznámá koketovat s hříchem, neznámá to vystavovat se dalšímu pokušení, neznámá to jít tak daleko, jak je to jen možné, aby to ještě nebyl hřích. Nic takového! Odmítnout bezbožnost a světské vášně znamená oddělit se od nich. Udělat tlustou čáru mezi sebou a bezbožností, nepodílet se na světských vášních, zošklivit si je jako to, co je Bohu odporné. Dobrým příkladem takového jednání je zbožný, blahoslavený muž z prvního žalmu, který se:

- *... neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který neseďává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci. (Ž 1,1-2)*

To je zřeknutí se bezbožnosti a světských vášní. Boží výchova je proces, ve kterém nás Bůh proměňuje do podoby Ježíše Krista. Ono zřeknutí se bezbožnosti a světských vášní je také proces – použité sloveso je ve tvaru, který ukazuje na to, co začalo v minulosti a stále trvá, je to neustále přítomné v našem životě. Je to neustálý trénink, kdy potřebujeme rozpoznat bezbožnost a světské vášně, tedy proměnit svou mysl Božím slovem, musíme se naučit správně reagovat, když jsme těmito věcmi konfrontováni, a musíme se naučit takové věci předvídat, předcházet jim,

vyhnout se jim – toto je celý proces výchovy, přičemž až ta poslední fáze je odmítnutí bezbožnosti a světských vášní.

Je to dlouhý proces, pomalý a bolestivý. Je to stejné jako se všemi věcmi v našem životě – většinou se nenaučíme nějakou dobrou věc napoprvé. Zkuste spočítat, kolikrát malé dítě spadne, než se naučí chodit. Nedopočítáte se! Zvedne se a spadne, zvedne se a spadne, zvedne se, udělá krok a spadne, zvedne se, udělá krok a spadne... Stále znovu a dokola. Vypadá to skoro jako nekonečný proces, protože i když už je člověk dospělý, může se mu stát, že se mu zamotají nohy a spadne. Ale přesně tak vypadá výchova Boží milostí, kdy máme rozpoznávat bezbožnost a světské vášně a zřící se jich.

- *Ale nyní odhodte to všecko: zlobu, hněv, špatnost, rouhání, pomluvy z vašich úst. Neobelhávejte jeden druhého, svlechte se sebe starého člověka i s jeho skutky. (Ko 3,8-9)*

Není třeba více popisovat bezbožnost a světské vášně, Písmo těmto věcem věnuje dost prostoru. A pokud chcete návod, projděte si krátký list Titovi (46 veršů!) a vypište si všechny věci, kterých se mají křesťané vyhnout – budete mít před sebou dlouhý seznam a hodně práce. Jen tři verše:

- *Připomínej bratřím, ať jsou podřízeni těm, kdo mají vládu a moc, a ať je poslouchají. Ať jsou vždy hotovi jednat dobře. Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždycky se ke všem chovají vlídně. Vždyť i my jsme byli kdysi nerozumní, neposlušní, zbloudilí, byli jsme otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli. (Tt 3,1-3)*

Ale zachraňující milost Boží změnila všechno!

VÍRA A VÝSLEDKY (ŽD 11,32-40)

Steven Cole

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

V roce 1987 jsme s Marlou byli na Dálném východě, kde jsem se setkal s několika lidmi, kteří v Číně vyučovali angličtinu. Zaskočili jsme si do Makaa, které v té době ještě nebylo vráceno pod čínskou správu, navštívit své přátele, kteří tam působili jako misionáři. Prostřednictvím tlumočnicka jsme si povídali se dvěma statečnými mladými Číňankami, které každý týden riskovaly vězení nebo něco horšího, protože jezdily do Číny, aby tam sloužily Bohu. Zeptal jsem se jich, jestli někdy slyšely o falešném učení, které zamožuje americké církve, zvaném „evangelium zdraví a bohatství“. Je to učení, že Boží vůlí je, aby jeho děti byly uzdraveny z každé nemoci a byly bohaté. Pokud to není váš případ, je to proto, že nemáte dost víry. Když to slyšely, jedna z nich se potichu zasmála, zavrtěla hlavou a řekla: „Ne, nemyslím, že by tomu čínští křesťané uvěřili!“ Čínští křesťané vědí, že cesta následování Ježíše Krista vede spíš k potížím a k pronásledování, než ke zdraví a k bohatství.

Poslední číslo časopisu *The Voice of the Martyrs* [listopad 2004] přineslo článek o čtyřiatřicetileté Číňance, která byla v červnu zatčena za rozdávání Biblí a evangelizačních letáků. Představitelé úřadů ji kopali, částečně jí vyrvali vlasy a utloukli ji k smrti. V hlášení uvedli, že zemřela v důsledku „náhlého onemocnění“. Zařadila se tak po bok mnoha z těch, o kterých je řeč v našem dnešním textu.

Autor Listu Židům mluví jako kazatel, který jedním okem sleduje hodiny. Mohl by toho říct mnohem víc, kdyby mu to dovolil čas. Místo toho ale prostě vyjmenuje několik osob, aniž by k nim cokoli poznamenal, a pak popíše zkušenosti dalších, aniž by je jmenoval. Někteří vírou vybojovali

veliká vítězství, jiní vírou snášeli strašlivá mučení a smrt. Všichni sice pro svou víru dosáhli uznání (či „svědectví“; od příslušného řeckého slova pochází také slovo „martyr“), ale přesto se nedočkali toho, co jim bylo slíbeno a čeho jsme se dočkali my. Autor se snaží své čtenáře utužit, aby tváří v tvář hrozícímu pronásledování zůstali Kristu věrní. Jeho poselství je velice potřebné, protože lidé mají sklon užívat víru v Krista jako prostředek k dosažení osobního pohodlí a štěstí. Když ale přijdou zkoušky, víru opustí. Jeho poselství zní:

Víra spoléhá na Boha bez ohledu na výsledky, protože vyhlíží konečnou odměnu.

Text se dá rozdělit na tři části. Ve verších 11,32-35a autor ukazuje, že Bůh těm, kdo na něj spoléhají, někdy žehná udivujícími výsledky. Ale zrovna uprostřed verše 11,35, aniž by třeba jen nabral dech, obrátí list a začne ukazovat, že Bůh těm, kdo na něj spoléhají, někdy žehná milostí k tomu, aby bez zakolísání obstáli ve strašlivém pronásledování (11,35b-38). A na závěr ukazuje, že Bůh všem, kdo na něj spoléhají, žehná věčnými odměnami (11,39-40).

1. BŮH TĚM, KDO NA NĚJ SPOLÉHAJÍ, NĚKDY ŽEHNÁ UDIVUJÍCÍMI VÝSLEDKY (11,32-35A).

Ani *mně* by nestačil čas, kdybych se měl podrobně věnovat každé osobě z tohoto seznamu, takže tento oddíl shrnu ve dvou bodech:

A. Víra umožňuje chybujícím lidem vykonat pro Boha velké věci.

Autor (ve verši 11,32 se dozvídáme, že je to muž, protože vazba „kdybych měl vypravovat“ je v řečtině vyjádřena příčestím mužského rodu) jmenuje nejprve čtyři muže z období soudců, pak Davida, Samuela a nakonec proroky. Neuvádí je v chronologickém pořadí: Gedeón byl až po Bárakovi, Samson po Jiftáchovi a David po Samuelovi. Nikdo neví, proč se rozhodl pro toto pořadí; možná ze sebe jména prostě vysypal, jak ho napadala.

Zajímavé je, že každý z prvních pěti jmenovaných měl určité závažné nedostatky, ale Bůh navzdory jejich chybám ocenil jejich víru. Gedeón byl zpočátku ustrašený a Bůh ho musel přemlouvat, aby udělal to, k čemu ho povolává. Po tom, co se svými třemi sty muži tak úžasně zvítězil nad stopětatřicetitisícovou midjánskou armádou, si udělal efód, který svedl Izrael k modloslužbě (Sd 8,24-27). A přece ho autor navzdory jeho selháním uvádí jako hrdinu víry.

Bárok dobyl pro Izrael veliké vítězství nad armádou, která měla devět set válečných vozů, ale teprve potom, co ho k tomu dostrkala prorokyně Debóra. Samson při mnoha příležitostech rozprášil Pelištejce, i když mu nohy podrážděla jeho hříšná vášeň pro cizinky.

Jiftácha, syna nevěstky, nejprve jeho polobratři vyhnali. Později ale ho starší jeho rodného města prosili, aby se vrátil a vedl je do bitvy proti nepříteli. Zvítězil, ale zbrkle se zapřisáhl, že obětuje to první, co vyjde z jeho domu, až se bude z bitvy vracet. Vyšla ho přivítat jeho jediná dcera, a on svou pošetilou přísahu jako hlupák dodržel.

David byl muž podle Božího srdce, který projevil velikou víru už v útlém mládí, když porazil Goliáše. Později se ale dopustil cizoložství a potom spáchal vraždu, aby je utajil. Dokonce i Samuel, který byl sám zbožný, selhal v tom, že nedokázal vychovat své syny tak, aby následovali Hospodina (1S 8,1-3). Samuel byl považován za prvního z proroků, takže toto slovo zde zahrnuje všechny proroky od jeho dnů až po Malachiáše. Ti jako skupina neohroženě hlásali Boží pravdu a často za to trpěli. Ale celkem vzato můžete lidi uvedené v 11,32 postavit na váhu a ona ukáže, že to jsou osoby, jejichž nedostatky bijí do očí. Ale navzdory těmto nedostatkům je Bůh použil, protože se na něj v určitých náročných situacích spoléhali.

Bylo by chybou aplikovat to tak, že nad svými hříchy a vadami pokrčíme rameny a řekneme si, že se z toho nestřílí. Svými hříchy bychom se měli zabývat, abychom rostli ve svatosti a k dospělosti. Na tomto seznamu by nás ale měla povzbudit skutečnost, že Bůh používá nedokonalé lidi, kteří se na něj spoléhají. I když bychom si své hříchy nikdy neměli omlouvat,

nemusíme s tím, než začneme sloužit Bohu, čekat, dokud nebudeme dokonale bez hříchu (to totiž nebudeme nikdy!).

To je jeden z přínosů, který vám dá četba křesťanských životopisů. Dobře napsané životopisy své hlavní postavy nelíčí, jako kdyby chodily vodě. Poskytují vám pohled na nedokonalost, nevyzrálou a slepá místa lidí, kteří pro Boha vykonali velké věci, protože se na něj spoléhali.

William Carey, „otec moderní misie“, měl negramotnou manželku, která resolutně odmítla doprovázet ho do Indie. Chystal se odjet bez ní, ale objevily se problémy, které ho zdržely. Proto se se svým spolucestujícím vrátil domů a jeho spolucestující to při té příležitosti na paní Careyovou zkusil zahrát přes pocity viny. Varoval ji, že pokud nepojede s nimi, její rodina „bude rozptýlena a navždy rozdělena – nepřestane toho litovat, co bude živa“. (Mary Dreweryová: *William Carey* [Zondervan], s. 52.) Careyho manželka se k nim ve strachu připojila, jen aby byla v Indii hluboce nešťastná a nakonec přišla o rozum. Sám Carey byl příliš shovívavým otcem, který své děti neuměl potrestat. (Ruth Tuckerová: *From Jerusalem to Irian Jaya* [Zondervan], s. 119.) Po sedmi letech usilovné práce v Indii nemohl říct, že by přivedl k obrácení jediného Inda (tamtéž, s. 117). A přesto Bůh Williama Careyho navzdory jeho mnoha chybám mimořádně použil.

B. Víra nám umožňuje vykonat věci, které lze vysvětlit pouze Boží mocí.

Vírou jmenovaní lidé a další, kteří jmenováni nejsou „dobývali království, uskutečňovali Boží spravedlnost, dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno; zavírali tlamy lvům, krotili plameny ohně, unikali ostří meče, v slabosti nabývali síly, vedli si hrdinsky v boji, zaháněli na útěk vojska cizinců; ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení“ (11,33-35a). To jediné, co se dá nazvat „normálním“, bylo to, že „uskutečňovali Boží spravedlnost“ a „dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno“ (podle toho, co konkrétně to bylo). Ostatní položky seznamu jsou přinejmenším pozoruhodné, nejsou-li přímo

zázračné. Jedna věc na seznamu je ale společná všemu, čeho dosahujeme vírou: „v slabosti nabývali síly“. Víra vyžaduje, abychom rozpoznali svou slabost, ale zároveň se chopili Boží síly. Jak řekl Ježíš, „beze mne nemůžete činit nic“ (J 15,5). Apoštol Pavel, který se na první pohled zdá být schopným, výkonným mužem, vyznal: „Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha...“ (2K 3,5). A o něco dále vysvětluje: „Tento poklad máme však v hliněných nádobách, aby bylo patrné, že tato nesmírná moc je Boží a není z nás“ (2K 4,7). Právě proto učil, že křesťané musí žít Duchem, který v našich životech plodí své ovoce (Ga 5,16.22-23).

Každý křesťan, který kdy pro Boha vykonal veliké věci, věděl, že tato pravda je samotným základem všeho, čeho dosáhl. Robert Morrison, průkopník misie v Číně (v Macau jsme viděli jeho hrob), dostal otázku: „Vážně čekáte, že na tak velikou zemi budete mít nějaký vliv?“ „Ne, pane,“ odpověděl, „ale očekávám, že ho bude mít Bůh.“ Životopisec George Müllera napsal: „Až do samého dne jeho smrti se na Georgi Müllerovi neprojevil žádný nápadnější rys než tento: že k Bohu tak vzhlížel a tak na něj spoléhal, až měl pocit, že on sám není ničím a Bůh je vším.“ (A. T. Pierson: *George Muller of Bristol* [Revell], s. 112.) Hudson Taylor, velký misionář čínského vnitrozemí, řekl: „Všichni Boží velikáni byli slabí lidé, kteří pro Boha vykonali veliké věci, protože počítali s tím, že je Bůh s nimi.“

William Carey byl povoláním švec. V jeho dnech byli lidé, kteří chodili do církve, většinou přesvědčeni, že Velké poslání bylo svěřeno pouze apoštolům, takže nemohli mít vizi ohledně „obrácení pohanů“. Carey ale připadl na revoluční myšlenku, že zahraniční misie je základním úkolem církve. Napsal knihu věnovanou podpoře této teze a oslovil skupinu duchovních, které vyzval k plnění tohoto úkolu. V tomto projevu vyslovil onu dnes slavnou větu: „Očekávejte velké věci od Boha; pokuste se vykonat velké věci pro Boha.“ (Tuckerová, s. 115).

Misie, kterou v Indii založil, trpěla spoustou těžkých problémů, a společník, který špatně hospodařil s fondy misie a nadělal jí tak následkem

nesplacených dluhů mnoho nepřátel, z nich nebyl ten nejmenší. Jak už jsem řekl, Carey měl velké rodinné problémy. A přece během let, které v Indii strávil, přeložil sám Bibli do tří jazyků (pod jeho dozorem a v jeho redakci byla Bible přeložena do dalších třiceti šesti jazyků), vydal objemný anglicko-bengálský slovník, byl průkopníkem sociální reformy, zakládal církve, zapojil se do programů zdravotnické pomoci, založil Indickou zemědělskou a zahradnickou společnost (Agricultural and Horticultural Society of India), založil vysokou školu a několik dalších škol a působil jako profesor sanskrtu, bengálštiny a maráthštiny! (*The New International Dictionary of the Christian Church* [Zondervan], ed. J. D. Douglasová, s. 192.) Byl to slabý švec, který se díky víře v mocného Boha stal silným.

V čem, co je za hranicemi vaší zóny bezpečí nebo vašich lidských schopností, se spoléháte na Boha právě teď? Modlíte se, aby Bůh udělal něco, co by bylo z lidského hlediska nevysvětlitelné, kdyby to udělal? Víra vždy zahrnuje riziko, že se ocitneme v situaci, kdy musíme nutně zoufale selhat, pokud nezasáhne Bůh. Tím nechci říct, že bychom měli odbývat přípravu a plánování. Na impulzivnosti není nic duchovního. Chci tím říct, že i se všemi našimi plány a přípravami bychom se měli modlit: „Pane Bože, jestli nebudeš jednat, celá ta věc bude jen kolosální krach!“ Tak jako Petr, když vystoupil z lodi na hladinu vody, bychom si i my měli naléhavě uvědomovat, že jestli nás Bůh nepodrží, tak se utopíme! Modlete se spolu se mnou, aby Bůh skrze náš sbor vykonal věci, které bude možno vysvětlit jedině tak, že je udělal on sám.

Než se pustíte do něčeho velkolepého, jako třeba získat arabský svět pro Krista, začněte na osobní úrovni. Tito hrdinové vírou „dobývali království“ – zvítězili jste Boží mocí nad svým hněvem nebo chtíčem? Tito hrdinové vírou „konali spravedlivé skutky“ či „vykonávali spravedlnost“ – uvádíte víru do praxe ve své každodenní práci nebo při jiné pravidelné činnosti, takže se Boží spravedlnost odráží ve vaší bezúhonnosti a poctivosti? Tito hrdinové vírou „dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno“ – hlásíte se o to, co

Bůh slíbil, když ve svém osobním a rodinném životě čelíte různým problémům?

První část seznamu nás tedy učí, že někdy Bůh těm, kdo na něj spoléhají, žehná udivujícími výsledky. I když mají své nedostatky, Bůh je používá, aby uskutečnil věci, které lze vysvětlit pouze jeho mocí. Tato část našeho textu je úžasná. Musíme ale číst dál:

2. BŮH TĚM, KDO NA NĚJ SPOLÉHAJÍ, NĚKDY ŽEHNÁ MILOSTÍ K TOMU, ABY BEZ ZAKOLÍSÁNÍ OBSTÁLI VE STRAŠLIVÉM PRONÁSLEDOVÁNÍ (11,35B-38).

„... ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení.“ To je vrchol dramatičnosti. Nic úžasnějšího už není! A přece autor ani nevypadne z rytmu, když pokračuje: „Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení. Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář. Byli kamenováni, mučeni, řezáni pilou, [výraz ‚pokoušení‘ (KMS, NBK, podobně KR) má malou textovou podporu a možná není původní] umírali pod ostrím meče. Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzi, zakoušeli útisk a soužení. Svět jich nebyl hoden, bloudili po pouštích a horách, skrývali se v jeskyních a roklinách země“ (11,35b-38).

Když si člověk přečte tu první část seznamu, málem by řekl: „Ti lidé na druhé polovině seznamu, to jsou ti, kteří víru *neměli*, že ano?“ Ale autor pokračuje: „A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, ...“ (11,39). Ti z druhé poloviny seznamu jsou lidmi víry právě tak jako ti z první poloviny! Vlastně se dá tvrdit, že museli mít víru ještě větší, protože spoléhat se na Boha, když vás bičují, kamenují nebo řezou pilou na dva kusy, to není tak snadné, jako když vidíte nepřátelské armády utíkat pryč nebo mrtvé vstávat k životu. I když bychom se všichni, kdyby na nás záleželo, hlásili do té první skupiny, nesmíme zapomínat, že Bůh nám někdy místo udivujících výsledků raději požehná tím, že si ve strašných zkouškách vystačíme s jeho milostí (2K 12,9-10).

Až na jednu výjimku lze pro každou z těchto různých forem pronásledování jmenovat řadu osob, na které se příslušný popis ze seznamu hodí. Tou výjimkou je „řezání pilou“, což není doloženo v Bibli. Podle tradice dal ničemný král Menaše zabít proroka Izajáše rozřezáním pilou zaživa na dva kusy. O této strašlivé zkoušce podává zprávu židovské dílo *Umučení Izajáše*: „Izajáš nekřičel ani neplakal, ale jeho rty mluvily z Ducha svatého, dokud nebyl přeříznut vedví.“ (Podle Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 514.)

Zmínka o některých, kteří byli mučeni, ale odmítli se zachránit, může souviset se dvěma incidenty z období hrůzovlády bezbožného Antiocha IV. Epifana (o nichž podává zprávu apokryfní 2. Makabejská 6-7). Při prvním z nich byl Eleazar, starý učitel Zákona, násilím donucen otevřít ústa a sníst vepřové. „On však zvolil raději čestnou smrt než život s potupou... Pokrm, který měl sníst, vyplivl“ (2. Makabejská 6,19-20 ČEP). Potom ho natáhli na skřípec a ubičovali k smrti. V jednom okamžiku mu bylo nabídnuto, aby snědl čisté maso a jenom předstíral, že je to vepřové, které mu přikázal sníst král. Odpověděl, „aby jej poslali do podsvětí. Nesluší se,“ řekl, „abychom se ve svém věku přetvařovali, protože by mnozí z mladých soudili, že Eleazar se ve svých devadesáti letech stal odpadlíkem. Ty bych pro své pokrytectví a okamžik prchavého života hanebně oklamal a na své stáří tak přivodil potupnou skvrnu. A i kdybych pro přítomnost unikl trestu lidí, neuniknu rukám Vševládného, ať živý nebo mrtvý. Proto se nyní statečně vzdávám života, abych se ukázal hoden svého stáří...“ (2. Makabejská 6,23-26 ČEP). V druhém případě odmítlo pozřít vepřové sedm synů jedné ženy, kteří za to byli před jejíma očima mučeni a zabiti.

Náš text (a to o něm říkáme to nejmenší!) popírá onu herezi týkající se zdraví a bohatství. Ukazuje nám, jak prudce satan nenávidí Boží věrné. Odhaluje nám to iracionální zlo, které pohlcuje zkažené lidi a ponouká je k tomu, aby páchali taková zvěrstva na zbožných lidech. A měl by nás také povzbudit, abychom pro evangelium snášeli odmítnutí, zlé zacházení, nespravedlnost, a bude-li zapotřebí, také mučení a smrt. I když jsme zatím

stejně jako tito židovští křesťané „v zápase s hříchem nemuseli prolít svou krev“ (12,4), ještě na to může dojít. Pokud trpíme pro Krista, vstupujeme do společnosti mnoha Božích lidí v dějinách, o nichž je řečeno: „Svět jich nebyl hoden...“ (11,38).

Poslední dva verše kapitoly nám říkají, že:

3. BŮH VŠEM, KDO NA NĚJ SPOLÉHAJÍ, ŽEHNÁ VĚČNÝMI ODMĚNAMI (11,39-40).

„A ti všichni“ zahrnuje obě skupiny. Všichni pro svou víru dosáhli uznání (či „svědectví“), žádný ale neobdržel „to slíbené“ (doslova přeloženo). Abraham obdržel slíbeného Izáka (11,17). Jiní vírou „dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno“ (11,33). Ale nikdo se nedočkal toho Slíbeného, čímž je míněn Kristus. Oni ho zahlédli zdálky v náznacích a předobrazech, zatímco my ho vidíme zřetelně, zjeveného v Novém zákoně. Oni byli většinou účastníky staré smlouvy, zatímco pro nás Bůh připravil něco lepšího, protože „nechtěl, aby dosáhli cíle bez nás“. To „něco lepšího“ je Nová smlouva v Kristově krvi. Stará smlouva se svými oběťmi nemohla uctívající přivést k dokonalosti (10,1). Nová smlouva nás ale posvěcuje, „neboť Ježíš Kristus jednou provždy obětoval své tělo“ (10,10). Starozákonní svatí byli spaseni, ale jejich spasení nebylo dokonalé, dokud nebyl Ježíš ukřižován. Naše spasení dokonalé je, protože Ježíš je dokonalá oběť.

Autorovi jde o toto: jestliže svatí Starého zákona byli věrní ve všech těchto zkouškách, i když se nedočkali zaslíbeného Kristova příchodu v těle, o kolik věrnější bychom měli být my, když Krista máme! Jan Kalvín to řekl takto: „Je vedla do nebe drobná jiskra světla; nad námi však svítí slunce spravedlnosti, na co se tedy můžeme vylouvat, jestliže nadále lpíme na zemi?“ (J. Kalvín: *Calvin's Commentaries* [Baker], s. 308.)

My už jsme se Krista, který nám byl slíben, dočkali – a přece jsme dosud naplno nezakusili slávu, která bude zjevena, až s ním budeme v nebi. Proto musíme žít stejně jako starozákonní svatí vírou v Boží slib, zatímco čekáme,

až se definitivně splní, když se Ježíš vrátí. Musíme obstát v jakýchkoli zkouškách, které přijdou, s pohledem upřeným na Ježíše (12,1-3).

ZÁVĚR

Dovolte mi tento oddíl shrnout ve čtyřech praktických aplikacích. Nemohu si dovolit je tu podrobně rozebírat, ale doporučuji vám, abyste si hlouběji promysleli, jak je lze uplatnit ve vašem vlastním životě:

(1) *Víra je ochotna vyměnit pohodlí v přítomnosti za odměny v budoucnosti sdílené s Kristem.* Víra vidí, že tento život je v porovnání s věčností velmi krátký. Spolu s Pavlem si uvědomuje, že nám toto „krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy“ (2K 4,17). V Pavlově případě toto „lehké soužení“ zahrnovalo bičování, věznění, kamenování, ztroskotání s lodí a časté ohrožení života (2K 11,23-27)! Když vás potká „lehké soužení“, reptáte, nebo se s radostí spoléháte na Boha?

(2) *Víra žije v soustředění na Boha, ne na lidi nebo na věci.* Svatí, o kterých je řeč v našem textu, dokázali vydržet posměch, bičování, vězení a smrt, protože se soustředili na Boha, ne na věci nebo na druhé lidi. Dívali se do věčnosti, ne na zdejší život, který je pouhá pára. Řečeno s Kalvínem, „měli bychom žít jen tak, abychom žili pro Boha; ve chvíli, kdy nám není možno pro Boha žít, měli bychom ochotně a bez zdráhání podstoupit smrt“ (tamtéž, s. 306).

(3) *Víra se spoléhá na Boha a poslouchá ho, a výsledky ponechává na jeho svrchované vůli.* Někteří Bohu důvěřují a poslouchají ho, a Bůh jim dá spatřit udivující výsledky. Jiní Bohu důvěřují a poslouchají ho, a tentýž mocný Bůh jim dá sílu obstát ve strašlivých zkouškách. Rozdíl nespočívá v tom, jací jsou to lidé nebo jakou mají víru, ale v Božím svrchovaném záměru pro každou jednotlivou situaci. Známe téhož Boha, kterého znali tito starozákonní svatí, a máme ještě víc, protože osobně známe Krista. Proto bychom mu měli důvěřovat stejně jako oni, ať už se rozhodne nás nechat zemřít jako apoštola Jakuba nebo nás před smrtí ještě na chvíli ušetřit jako apoštola Petra.

(4) *Zachovat věrnost Ježíši Kristu je důležitější než všechno ostatní, dokonce i než život sám.* Jak to řekl Martin Luther („Je pevným hradem Pán Bůh náš“): „I když nám statek, čest, život dáti jest, s tím se smíříme, v nich prospěch nezříme, nás čeká v nebesích Pán.“ Ať čelíte jakýmkoli obtížným situacím, spoléhejte na Boha. Zanedlouho přijde den, kdy uslyšíte: „Správně, služebníku dobrý a věrný, ... vejdi a raduj se u svého pána“ (Mt 25,21.23).

OTÁZKY K DISKUZI

1. V čem spočívá rovnováha mezi přijetím vlastních nedostatků a zápasem o jejich odstranění?
2. Proč není víra v rozporu s plánováním, přípravou a usilovnou prací? Jak poznáme, jestli naše jednání vychází z Boží moci nebo z našich plánů a snah?
3. Proč je chybou posuzovat přítomnost Božího požehnání podle viditelných výsledků? Jak poznáme, že nám požehnal?
4. Uveďte některé důvody, proč Bůh ne vždy zachrání ty, kteří se na něj spoléhají.

PROMĚNĚN BOHEM (GN 33,1-17)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Budeme pokračovat v našem studiu knihy Genesis, protože 33 kapitola, která je dnes před námi, je skutečně vynikající ilustrací toho, o čem mluvíme – nového stvoření. Ovšem dneska nebudeme vykládat text tak, jak jsme zvyklí, ale spíše se podíváme na nějaké principy obsažené na tomto místě Božího slova a zamyslíme se nad aplikacemi, které z tohoto oddílu vyplývají. Budeme číst Gn 33,1-17.

Jákob se ve svých 97 letech vrací zpátky do své rodné země. Když ve svých 77 letech utíkal z domu svého otce, tak se poprvé osobně setkal s Bohem a vydal mu svůj život. Po dvaceti letech služby u svého strýce Lábana se Jákob na Boží pokyn vrací domů. V předchozí kapitole jsme viděli klíčovou událost v Jákobově životě – Jákobův zápas s Bohem, zápas o Boží požehnání, zápas o Boží milost. Byl to tvrdý a nelítostný boj a Jákob si kromě požehnání odnáší také zranění a nové jméno.

- *Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls. (Gn 32,29)*

Jákob celý život utíkal před problémy a bojoval proti lidem. Nyní – po setkání s Bohem – dostává požehnání a tímto požehnáním je kromě jiného také jeho zranění – poraněný kyčelní kloub. Jákob už nemůže utíkat před problémy – je rád, že může vůbec chodit a už nemůže bojovat proti lidem. Musí se cele spolehnout na Boha, na to, že Bůh bude bojovat za něj. Vstříc Ezauovi jde úplně jiný Jákob, než který před několika dny (týdny) utíkal od Lábana. Je to Jákob proměněný setkáním s Bohem, Jákob, který získal Boží požehnání, Jákob, který cele závisí na Kristu. Podívejme se teď na tři věci

z Božího slova, které se týkají proměny lidského života – Jákob je zde vynikajícím vzorem. Podíváme se na to, 1. Odkud tato proměna přichází, 2. Jak se tato proměna projevuje, 3. K čemu tato proměna je.

I. ODKUD TATO PROMĚNA JE?

Odpověď na tuto otázku je poměrně jednoduchá a já už jsem jí několikrát řekl v úvodu – tato proměna začíná setkáním s Bohem. Zdrojem takové radikální proměny je sám Bůh. Pokud chceme, aby se náš život změnil, tak musíme k Bohu. Jákobova proměna začíná setkáním s Bohem v Bételu (Gn 28). Bůh sám je zdrojem této proměny. Tohle je důležitá věc, které potřebujeme opravdu dobře porozumět.

A. Původ

Do života člověka mohou zasáhnout opravdu různé věci, které mohou jeho život úplně převrátit, takže se může zdát, že je tady jiný člověk. Mohou to být věci negativní i pozitivní. Může to být nějaká katastrofa, může to být nemoc, může to být smrt někoho blízkého – to jsou jen některé z těch negativních, může to být narození dítěte, může to být vztah, získání dobré práce – to jsou některé z těch pozitivních věcí.

Tyto věci mohou skutečně změnit mnohé v životě člověka. Určitě znáte ze svého okolí takové lidi, kteří prošli nějakou takovou vážnou událostí, a poznamenalo to celý jejich následující život. Přesto jednu věc nemůže změnit nic z toho – a to je lidské srdce. Když mluvím o srdci, nemluvím o tom fyzickém orgánu, který je tady uvnitř, ale mluvím o tom, čemu Bible říká také vnitřní člověk, duše nebo duch člověka – je to souhrn citů, vůle, smýšlení a postojů, je to samotná lidská přirozenost.

Můžeme změnit některé své zvyky, můžeme změnit své chování – je řada technik, které učí lidi, jak sám sebe zlepšit. Ale nemůžeme změnit své nitro, své srdce. To je něco, co může udělat jenom Bůh.

- *Může snad Kúšijec změnit svou kůži? Či levhart svou skvrnitost? Jak vy byste mohli jednat dobře, když jste se naučili páchat zlo? (Jr 13,23)*

- *Nejúskočnější ze všeho je srdce a nevyléčitelné. (Jr 17,9)*

Člověk nemůže změnit své srdce stejně, jako nemůže změnit barvu své kůže. Když přijdete do cirkusu, tak tam můžete vidět lvy, kteří vypadají, že jsou pěkně vychovaní – dělají všechno, co jim krotitel přikáže. Ale je to jenom vnější změna, protože jakmile ten lev ucítí krev, tak se z něj stává opět šelma – velmi nebezpečná šelma, která nemůže zapřít svou přirozenost. Úplně stejné je to s člověkem. I člověk se může naučit chovat hezky – ale o co jde? Říkal jsem to na začátku – jde o nové stvoření, jde o nové srdce. A to může dát člověku jenom Bůh. Srdce člověka, který není proměněn Bohem, je místo, z něhož podle Ježíše vyházejí všechny špatné věci. Taková slova řekl Ježíš farizeům, kteří se navenek chovali velmi, velmi slušně. Ale poslechněte si, co Bůh slíbil ve svém slově skrze proroka Ezechiela – jsou to slova, která se definitivně naplnila s příchodem Ducha svatého, ale v jednotlivých případech můžeme vidět jejich naplnění mnohem dříve – v době Starého zákona, vlastně od počátku světa:

- *Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. (Ez 36,26)*

Jákob je jedním z příkladů člověka, který dostal nové srdce. Jak to můžeme poznat? Dvě věci na to jasně ukazují – 1. Jákob se setkal s Bohem a 2. jeho život byl Bohem proměněn. Po tom prvním setkání s Bohem bychom si to možná ještě tak úplně nemysleli, ale to poslední setkání s Bohem, o němž jsme četli v předchozí kapitole Genesis, mluví naprosto jasnou řečí. Jákob doslova visel na tom, s kým zápasil o požehnání – na Kristu, o to je začátek naprosté proměny člověka. Zde si musíme říci důležitou věc, která se této proměny týká: Jedná se o:

B. Proces

Toto je něco, co neslyšíme příliš rádi. Jde o to, že proměna, o které mluvíme, je dlouhá – trvá celý lidský život a vůbec není jednoduchá. Tato proměna začíná setkáním s Bohem – Jákob se setkal s Bohem v Bételu. Bůh ho zastavil na jeho cestě a dal se mu poznat. A to je něco, co může říci

každý skutečný křesťan – Bůh mě zastavil na mé cestě (A u každého k tomuto zastavení došlo úplně jinak!), dal se mi poznat (toto je naopak něco, co je u každého stejné, protože poznáváme Krista, o němž mluví Boží slovo), Bůh mi dal víru a probudil v mém srdci touhu následovat ho. Takto se Jákob z Bételu vydal ke svému tchánovi Lábanovi. Následujících dvacet let byl proměňován, přetavován v Božího muže. A potom přišlo ono osudné setkání a zápas s Bohem. Zápas, z něhož vychází nový člověk. Ale to není konec Jákobovy proměny. Tato proměna bude pokračovat až do jeho smrti. My to uvidíme v závěru knihy Genesis, kde Jákob žehná svým synům a v jeho požehnání najdeme velmi mnoho o Kristu. Celý život Jákob rostl v poznání Pána Ježíše Krista a byl proměňován do jeho podoby.

Moji milí, přijde den, kdy budeme proměněni jednou provždy, ale než tento den nastane – a bude to buď den naší smrti, nebo den Kristova příchodu, tak musíme být proměňováni do podoby Pána Ježíše Krista. Jenom on je obrazem dokonalého člověka, on je normou našich životů. Jak tedy toto proměňování probíhá? Co se přitom děje?

II. JAK SE TATO PROMĚNA PROJEVUJE?

První věcí, kterou můžeme zaregistrovat navenek, je:

A. Pokání

Tento jsem dostal tuto otázku – vysvětli mi, co je to pokání? Co si máme představit pod tímto staromódním slovem? Můžeme to vidět na Jákobovi ve 32 kapitole v jeho modlitbě k Bohu:

- *Bože mého otce Abrahama a Bože mého otce Izáka, Hospodine... Nejsem hoden veškerého tvého milosrdenství a vší tvé věrnosti, které jsi svému služebníku prokázal. (Gn 32,10-11)*

Samotné slovo pokání znamená změnu smýšlení, změnu mysli, ale křesťanské pokání jde ještě dále. Pokání znamená změnu mysli i cíle na základě porozumění pravdy – tedy pochopit, že je něco špatně, že se můj život vzdálil od Božích standardů, porozumět tomu, co je tímto Božím

standardem, přijmout ho za svůj a změnit svůj život podle tohoto pochopení. Je to přesně tak, jak to vidíme u Jáкова – je to vyznání hříchu, vyznání toho, že není hoden Božího milosrdenství. Není na něm nic, čím by si mohl toto milosrdenství nějak zasloužit. Chápe svatá Boží měřítka a rozumí tomu, že jeho vlastní život ve světle těchto Božích měřítek nemůže obstát. Přijímá tato měřítka za svá a jedná podle nich.

Dovolte mi ještě mi ještě chvíli zůstat u pokání – pokání vychází z vnitřního porozumění vlastního stavu před Bohem. Vidíme věci tak, jak je vidí Bůh. Když se takto podíváme na svůj život – a pro srovnání můžeme použít něco jak jednoduchého, jako je například Desatero – tak rázem dospějeme k tomu, že jsme „v háji“. Ale na tomto místě chci zdůraznit ono vnitřní pochopení a přijetí těchto věcí, protože skutečné pokání vychází právě z tohoto vnitřního porozumění a ztotožnění se s Božími normami. Je totiž obrovský rozdíl v tom, zda je člověk přistižen při hříchu a tak usvědčen, nebo zda sám vyzná svůj hřích na základě pochopení toho, že šlo o hřích. Účinné pokání, tedy takové pokání, které mění lidský život je vždy založené na onom vlastním pochopení a přiznání hříchu před Bohem. Jenom toto pokání pak vede ke změně jednání, jak to můžeme vidět u Jáкова. Pro toto jednání je potom charakteristická:

B. Pokora

Pokora je prvním viditelným ovocem pokání. Je to pokora ve vztahu k Bohu a spolu s ní jde pokora ve vztahu k lidem. Na Jákovovi můžeme skutečně vidět obojí – jak jeho pokorný vztah k Bohu, tak jeho pokoru vůči lidem. Jeho pokora vůči Bohu je dobře vidět na jeho modlitbě, kterou jsem četl – Bože, nejsem hoden tvého milosrdenství! Jákov ví, jak na tom je před Bohem. Je to ten nejlepší základ pro pokání a je to také důsledek našeho pokání – že lépe rozumíme tomu, jak na tom jsme před Bohem. Pokora před Bohem nás potom učí být pokornými ve vztahu k lidem. Je to prosté – vím, že jsem stejný a dost možná ještě horší hříšník než lidé kolem mě. A to mi umožňuje, abych s nimi jednal pokorně, nikoliv v pýše a v nadutosti,

s pocitem nadřazenosti nebo přezíravě. Takovým negativním příkladem je farizeus, který se modlil v chrámě v Lukášovi 18. Modlil se:

- *Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám. (Lk 18,11-12)*

Ježíš řekl na adresu tohoto muže, že jeho modlitba rozhodně nebyla vyslyšena a nebyl ospravedlněn, protože to byl pyšný člověk. Navenek jednal správně, ale jeho srdce bylo tvrdé, neproměnné. Ale podívejte se na Jákoba:

- *Sám se ubíral před nimi a sedmkrát se poklonil až k zemi, než k svému bratrovi přistoupil. (Gn 33,3)*

Jákoob předstupuje před svou rodinu a jde vstříc svému bratrovi. Již předtím mu vzkazoval po svých služebnících, že je jeho otrokem. Nyní se hluboce pokořuje před svým bratrem – sedmkrát se před bratrem poklonil až k zemi. Jákoob velmi dobře porozuměl, že to byla jeho vlastní vina, která dovedla jeho bratra k hněvu, bylo to jeho zlé jednání, které ho vyhnalo z otcova domu. Problém byl na jeho straně. – Ano, Ezau byl rozzlobený. Ezau ho chtěl zabít. Ale Jákoob ho svým jednáním rozzlobil. Nyní to Jákoob chápe a je to právě on, kdo dělá první vstřícný krok. Tím se stává vzorem pro každého křesťana. Boží slovo nás napomíná:

- *Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Jak můžeš říci svému bratru: ‚Bratře, dovol, ať ti vyjmu třísku, kterou máš v oku‘, a sám ve svém oku trám nevidíš? Pokrytče, nejprve vyjmi trám ze svého oka, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra. (Lk 6,41-42)*

Jákoob jde bratrovi vstříc. Jde s pokorným postojem. Jde s touhou po odpuštění. Posílá dary na usmířenou. Dává svému bratrovi sebe sama všanc. O Jákoobovi tady můžeme říci, že zaujímá velmi zralý postoj. Je to postoj, do něhož ho Bůh přetavil, přeměnil. Taková pokora, jakou vidíme v našem textu v Genesis, je výsledkem dlouhého chození s Bohem. Přesto

musíme trvat také na tom, že pokora stojí i na začátku křesťanského života. Protože:

- *Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost. (Jk 4,6)*

Křesťanské jednání je pokorné jednání. Je to jednání, které nacházíme u Pána Ježíše Krista, jednání, které dává přednost druhému, které staví druhého na důležitější místo než sebe:

- *V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. (Fp 2,3-4)*

Takto se nyní chová Jákob ke svému bratrovi Ezauovi. Společně s pokáním je to jasný důkaz Bohem proměněného života. Podívejme se na poslední věc:

III. K ČEMU TATO PROMĚNA SMĚŘUJE?

Setkání s Bohem mění lidské životy. Je to proměna, která vychází zevnitř, ze srdce člověka a vystupuje na povrch – projevuje se v pokorném vztahu k Bohu i k lidem. Co je cílem této proměny? K čemu taková Boží proměna lidského života směřuje? Chce Bůh, aby se nám žilo lépe? Nebo možná spíš hůře? Vždyť pokora v dnešním světě je spíše pro smích! Pokorní lidé jsou nazýváni slabými – podívejte se na Jákoba, jak se ponižuje před Ezauem! Ale pozor!

- *Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj. (Ž 37,11)*

Mluví se tady o nové zemi – svévolníci z ní budou vymýceni, nebude na ní místo pro hřích a budou tam pouze ti, kdo složili svou důvěru v Krista. Ti jsou nazýváni pokornými. Cílem Bohem proměněného života tedy zjevně není život nyní a tady, ale život, který nás čeká, život věčný, který začíná už tady, ale to podstatné z něj je teprve před námi. To podstatné je stále ještě budoucností a tento život je jenom přípravou na život, který je před námi. Nicméně žijeme svůj křesťanský život už nyní, takže je tady i zaslíbení pro tento život. Tím je:

A. Křesťanská zralost

Mírou křesťanské zralosti je život Ježíše Krista. Ježíš se stal člověkem – nejenom proto, aby na sebe vzal náš hřích, ale také proto, aby nám ukázal, jak má vypadat skutečné lidství. Proto nás Písmo vyzývá:

- *Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista. (Ef 4,15)*

Kristus je vzorem pro naše životy, moji milí. Na Něj se musíme dívat, když chceme žít své křesťanské životy. Od Něj se potřebujeme učit, když se máme rozhodovat, jak zareagujeme, jak budeme jednat, jak budeme mluvit. Chci vás povzbudit k tomu, abyste šli do Božího slova a četli evangelia, abyste viděli Ježíšův život a mohli se od Něj učit. Chci vás povzbudit, abyste šli na kolena a modlili se, volali k Bohu, aby vám pomohl být jako Ježíš.

Boží slovo říká, že jednoho dne budeme proměněni a budeme Pánu podobní, rázem budeme jako On. Ale do té doby máme ve všem dorůstat Krista. Kéž je to naší modlitbou a cílem našich životů. S životem nynějším i s životem budoucím souvisí další věc, která mluví o proměněném životě člověka. Další důvod, proč jsme proměňováni:

B. Svatost

Každý člověk se rodí jako hříšník a potom žije jako hříšník. Nestáváme se hříšníky, kvůli tomu, že hřešíme, ale hřešíme, protože **jsme** hříšníci. Ale Bůh nás zastavil a proměňuje nás. Už nemáme žít hříšně, ale svatě.

- *Vždyť je psáno: ‚Svatí buďte, neboť já jsem svatý.‘ (1Pt 1,16)*
- *Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespasí Pána. (Žd 12,14)*

Boží slovo mluví velmi jasně o této věci. Svatost je skutečně cílem naší proměny, smyslem proměny našeho charakteru. Podívejte:

- *Naši tělesní otcové nás vychovávali podle svého uvážení a jen pro krátký čas, kdežto nebeský Otec nás vychovává k vyššímu cíli, k podílu na své svatosti. (Žd 12,10)*

Svatost znamená oddělenost od hříchu. Naprostá oddělenost od hříchu v jakékoliv podobě – nejenom činů jako takových, ale také hříšných myšlenek, nápadů, vztahů, vlivů. V tomto smyslu je jenom jedna jediná svatá osoba – a tou je sám Bůh. Jenom Bůh je skutečně svatý ve své podstatě, v hloubce svého bytí. My takoví nejsme. Ale máme být proměňováni a máme se v této věci Bohu stále více podobat a přibližovat. Nejsme svatí ze své podstaty, ale budeme jimi. To je moc evangelia, to je moc, která pramení ze setkání s Bohem. A to je to, co se můžeme naučit z Jákobova života.

ZÁVĚR

Jákob je dobrým příkladem života, který je Bohem proměňován krok za krokem, a zároveň zakouší velké zkušenosti s Bohem. To je možné jenom v každodenním chození s Bohem, jenom v každodenním vztahu. V takovém vztahu bude Bůh používat úplně všechno v našich životech k tomu, aby nás proměňoval a dával nám růst jak ve vztahu s Ním samotným, tak také ve vztazích s lidmi. Boží slovo popisuje křesťany takto:

- *Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě - to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,18)*

Kéž je právě toto naše každodenní zkušenost. Modleme se.

SEDM PRAVIDEL KAŽDODENNÍHO CHOZENÍ S BOHEM

Frederick B. Meyer (1847-1929)

Článek na stránkách *Soli Deo Gloria* – [zde](#).

Těchto několik poznámek je určeno křesťanům, kteří vážně přemýšlejí o svém životě, a protože jsou znepokojeni stavem svého nitra, touží po tom, aby vešli do blaženého pokoje a klidu, do něhož občas již tak trochu nahlédli.

Jak vznikly tyto poznámky? Návštěva pánů Stanleje Smithe a Studda v Melbourne Hall se stala mezníkem v mém životě. Před jejich návštěvou se mé křesťanství vyznačovalo něčím křečovitým a nestálým. Často vzplanulo v jasném nadšení a zase upadalo. Při jejich návštěvě jsem si ujasnil, že ti mladí muži mají něco, co jsem já neměl. Zdálo se mi, že v jejich srdci je zdroj nevyčerpatelného pokoje, síly a radosti. Nikdy nezapomenu na onen šedivý listopadový den a jeho sedmou hodinu ranní. Bledé světlo nového dne vnikalo do ložnice a zápasilo s mihotavou září dohořívajících svíček, které již od časně hodiny ranní ozařovaly otevřenou Bibli. Podivným dojmem působily v tomto nejistém pološeru postavy obou písmáků oblečených do starého oblečení, v němž kdysi hrávali kriket nebo závodili na lodi, a které je nyní mělo chránit před citelným chladem drsného rána. Rozmlouvali jsme spolu a tento rozhovor měl vliv na vývoj celého mého dalšího života. Proč bych neměl dělat to, co oni? Proč bych neměl dát sebe s celou svou přirozeností Bohu, abych den po dni konal jen to, co on dělá ve mně? Proč bych i já neměl býti, byť jen hliněnou, nádobou, kterou by Mistr mohl používat, poněvadž ji sám vyčistil a posvětil?

Co mi ti muži řekli, nebylo nic nového ani zvláštního. Řekli, že se nemá věřit v Krista jako v někoho, kdo mě jednou spasí, ale že je mu třeba

důvěřovat jako vítězi nad každým hříchem, jako osvoboditeli od každého břemene. Řekli, že Pán Ježíš by se chtěl usídlit v každém srdci a bydlet v tom, které by mu bylo cele vydáno. „I kdyby nám v našem životě něco bránilo, abychom mu vydali celou svou přirozenost, tak kdybychom byli aspoň ochotni dát se připravit k tomuto vydání se, Kristus by to sám způsobil, že bychom se nejen ochotně vydali, ale že bychom z toho dokonce měli radost.“ Řekli, že nás Kristus okamžitě přijme, když se mu vydáme, nebo se o to aspoň pokusíme. To vše bylo naprosto jednoduché. Takto bych to mohl říci i já. Nicméně oba ti pánové mi dali podnět k tomu, abych učinil rozhodný krok. A jsem jim navěky zavázán vděčností, že to udělali. A pokud by ve vzdálené zemi měli číst tyto stránky, kéž jsou povzbuzeni vědomím, že alespoň jedno srdce bylo zasaženo novým ohněm a že jeden hlas se pozvedl k modlitbě za to, aby ještě více poznali a zamilovali si toho, který se pro tohoto modlitebníka stal skutečnějším díky jejich bratrským slovům.

Nezapomenutelnou pro mne zůstane noc, která mi přinesla opravdové spojení s Bohem. Anděl, který zápasil s Jákobem, našel také mne a toužil ze mne učinit královského syna. V mém srdci a životě však byly věci, které, jak jsem si uvědomil, byly přinejmenším sporné, ne-li přímo špatné. Věděl jsem, že Bohu musely být protivné. Bylo mi jasné, že právě tento rozhodný odpor, s nímž jsem se k těmto věcem ve svém nitru přibližoval nebo se jich dotýkal, ukazuje, že se pod zdánlivě nevinným povrchem skrývají veliké nenáležitosti. Jen nemocný úd se obává dotyku, jen slabé oko se chrání před jasným světlem. Nicméně jsem necítil z počátku ani nejmenší ochotu rozloučit se s těmi věcmi. Byl to tvrdý boj, než jsem byl konečně hotov tiše říci: „Pane, zde jsem a chci, abys mě učinil povolným, ano toužím po tom, aby se děla tvá vůle ve mně a skrze mne jako je už učiněna v nebi. Přijď, vezmi mě a zlom mne a dokonči ve mně své dílo.“ To byla rozhodná hodina a brzy potom jsem pocítil sílu k těmto slovům připojit také následující: „A nyní se ti odevzdávám tělem, duší i duchem, v radosti i žalu, ve světle i ve tmě, v životě i ve smrti, abych jedině, cele a věčně byl tvůj. Učiň ze mne ke své slávě, Pane, co nejvíce je možné.“ Žádné pocity nadšení, ani žádné

opojení radosti mi nepotvrdily, že Bůh přijal můj dar. Naopak – odcházel jsem skoro s obtíženým srdcem. Uklidňoval jsem se jenom tím, že jsem se ujišťoval, že Bůh jistě přijal, co jsem mu dal, a to v okamžiku, kdy jsem to udělal. Toho jsem se v příštích dnech držel a opakoval jsem si stále slova: „Jsem jeho.“ A nakonec jsem došel k radosti, pokoji i vítězství, a tím i k osvobození od těžkého břemene. Také jsem vnímal, jak Bůh přetváří mou vůli a činí mi lehkým to, co se mi zdálo nemožným. Cítil jsem, že mě pro své jméno vede cestou spravedlnosti, ale vede mě tak jemně, že to pro mé slabé oči sotva postřehnutelné.

Ze svých zkušeností bych chtěl nyní svým spolukřesťanům dát těchto sedm rad.

1. ZASVĚŤ SE CELE BOHU

Dr. Doddridge zanechal ve svém deníku krásný popis svého odevzdání se Bohu. Ale ty nepotřebuješ čekat na nic zvláštního ani na žádnou vhodnou příležitost. Stačí, když si opišeš nějakou dobrou duchovní píseň jako např. tu od slečny Havergelové „Vezmi, Pane, život můj“ a pod ní napíšeš své jméno. Je vhodné připojit nějakou vysvětlující poznámku, aby sis mohl v budoucnosti připomenout své jednání. Je ovšem jasné, že když už se jednou Bohu takto cele odevzdáme, nemůžeme to udělat znovu. Můžeme obnovit svůj slib, můžeme si připomenout své zasvěcení, nebo můžeme doplnit nějaké další věci. A jestliže jsme mezitím zbloudili, můžeme Pána prosit, aby nám odpustil ohavnou křivdu a újmu, kterou jsme mu způsobili a aby obnovil naši duši do stavu, v jaké byla před tímto pádem. Jak lahodné je zaslíbení „duši mou občerstvuje“ (Ž 23,3 KRAL)! Milý čtenáři, najdi si nějaké klidné místo, klidný čas a odevzdej se Bohu.

2. ŘEKNI BOHU, ŽE JSI PŘIPRAVENÝ NECHAT SE POUŽÍT KE VŠEMU

Jistá paní se octla jednou ve velikých těžkostech kvůli věcem, protože chtěla mít určité věci pod svou kontrolou. Její přítelkyně, které záleželo na

tom, aby se ještě více odevzdala Bohu, před ní jednou položila prázdný list papíru a požádala jí, aby ho dole podepsala a potom ho předložila na modlitbě Bohu. Když to udělala, vstoupila na cestu požehnaného života. Jsi připravený udělat totéž? Jsi připravený podepsat prázdný list papíru a dát ho Bohu, aby tam napsal, cokoliv bude on sám chtít? Pokud ne, požádej Boha, aby tě učinil ochotným a uschoptil udělat nejen toto, ale cokoliv dalšího. Nikdy nebudeš skutečně šťastný, dokud nenecháš Pána Ježíše, aby převzal kontrolu nad příbytkem tvého života, zkontroloval každého návštěvníka, a vpustil dovnitř jenom své přátele. On musí vládnout. Musí mít všechno nebo nic. Musí mít klíč od každého šuplíku, od každé skříně, od každého pokoje. Nesnaž se je přizpůsobit jeho pohledu. Prostě mu dej klíče. A on je podle své vůle vyčistí a obnoví a vyzdobí.

3. SPOLEHNI SE NA TO, ŽE KRISTUS UDĚLÁ VŠECHNO, CO NA NĚM ZÁVISÍ, DOKONALE

Ty dáváš, on bere. Ty otevíráš dveře, on vstupuje. Ty vytahuješ stavidla, on vypouští slavnou záplavu plnosti – plnost bohatství, moci a radosti. Hlína nemá jiný úkol, než se poddat rukám Palissovým. Mramor nepotřebuje nic jiného, než se podrobit dlátu Michelangela. Klávesy varhan musí poslušně reagovat na citlivé dotyky Händela. Student má pouze následovat jemné pokyny Faradaye nebo Whewella. A výsledek se dostaví. Kéž bychom se stejně poddávali proměňujícím vlivu Pána Ježíše Krista! Jestliže ho necháme, aby v nás bez překážky konal své dílo, je jisté, že nás pozdvihne na nejvyšší pro nás dosažitelný stupeň.

4. VYZNÁVEJ HŘÍCHY OKAMŽITĚ

Když necháš kapku kyseliny solné ukápnout na ocel a neutřeš ji, rozežere kov; a když necháš nevyznaný hřích přebývat ve svém srdci, rozežere všechny tvůj pokoj a klid. Nečekej do večera, nebo dokud nebudeš sám, ale uprostřed zástupu, v tlačnici života, když jsou stopy hříchu ještě čerstvé, pozvedni své srdce ke svému milosrdnému a stále přítomnému Spasiteli.

Řekni mu, aby tě nyní svou převzácnou krví očistil od tohoto hříchu, abys byl opět bílý jako sníh. Krev Ježíše nás stále očišťuje od nevědomých hříchů, ale je na nás, abychom se jí dovolávali kvůli očištění od hříchů, které si uvědomujeme a rozpoznáváme. Máme to dělat okamžitě, jakmile je spatříme ve svém životě.

5. ODEVZDEJ KRISTU KAŽDÉ POKUŠENÍ A KAŽDOU STAROST

Když ucítíš, že se blíží pokušení – podobně jako pták instinktivně vytuší, že se blíží jestřáb – okamžitě pozvedni své srdce ke Kristu a pros ho o vysvobození. Nemůže tě odvrhnout ani si tě nevšimnout. „Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště“ (Ž 91,4). A když tě ohrožuje nějaká malicherná mrzutost nebo ti nějaké vážnější starosti berou pokoj, hned to odevzdej Ježíši: „Pane, jsem pod tlakem, vyřeš to prosím za mne!“ Vzdycháš, že bys to takto chtěl, že by sis přál takhle žít, ale ve chvíli, kdy to je potřeba, zapomínáš jít ke Kristu? Udělej to! Spolehni se na něj, že bude držet v této důvěře. Dívej se na něj, takže bude přebývat v tobě a zachová tě ve své blízkosti. Hned zrána se na něj spolehni, že bude držet tvou duši, a jak poběží hodina za hodinou, čekej, že naplní všechno, cos mu odevzdal.

6. ZŮSTAŇ VE SPOJENÍ S KRISTEM

Vyvaruj se ducha souzení, kritiky, nemilosrdenství a všeho, co není v souhlasu s jeho dokonalou láskou. Jdi tam, kde můžeš očekávat, že se setkáš s Pánem, kde se shromažďují dvě nebo tři jeho děti, nebo tam, kde bloudí jedna z jeho ztracených ovcí. Pros ho, aby tě jitro za jitem probouzel do společenství s ním samotným a ke studiu Bible. Udělej si také čas během dne, nejlépe někdy podvečer, kdy nastává doba mezi uplynulou prací dne a požadavky večera, abys s ním mohl být sám, říct mu všechny věci a podívat se na uplynulý den ve světle, které vychází z jeho očí.

7. OČEKÁVEJ PRÁCI DUCHA SVATÉHO V SOBĚ, SKRZE TEBE A PRO TEBE

Když je člověk ve správném vztahu s Bohem, Bůh ho používá podle svého zálibení. Probouzí v člověku touhy, dává mu nápady, posiluje ho v jeho úsilí, ukazuje mu zvláštní východiska. Vše musí být prozkoumáno skrze Písmo a na modlitbách, a pokud je to skutečně od Boha, je nutné poslechnout. Je zde také trvalý zdroj uspokojení. Boží příkazy dávají schopnost. Nikdy nám nedává úkol bez toho, aby nám ukázal, jak a kdy ho máme vykonat, a k tomu nám dává přesně tolik síly a moudrosti, kolik k jeho vykonání potřebujeme. Neobávej se takového života kvůli tomu, že by tě Bůh požádal o něco, co nejsi schopen udělat. To Bůh nikdy nedělá. Pokud cokoliv vloží do tvého srdce, nebudeš moci odolat. A jak se za to budeš modlit, poroste v tobě tíha a závažnost, a jak budeš současně hledat, co Bůh chce, abys řekl nebo udělal, otevře se najednou cesta a ty uděláš nebo řekneš přesně to, co Bůh chce, aniž by sis toho skoro všiml. Spolehni se na to, že Duch svatý jde před tebou, narovnává, co je pokřivené a uhlazuje, co je hrbolaté. Nesnaž se do svobody Boží služby vnášet ducha zákonického „musíš“. „Podívejte se na polní lilie, jak rostou“ (Mt 6,28). Ať je tvůj život stejně prostý, jako ten jejich, protože tvoje víra bude vytrvale předávat všechny těžkosti a zodpovědnosti Pánu, který je vždy s tebou. Réva se nemusí namáhat, aby na jejích větvích objevily trsy hroznů – naopak! Bylo by nepřirozené, kdyby je nepřinesla.

V tomto životě se objeví neúspěchy, ale jsou vždy na straně člověka, ne Boha. Kéž bychom vždy hned objevili příčinu neúspěchu, vyznali ji a došli k obnovení pokoje a radosti. A především: Ovce nepasou pastýře! Pastýř pase ovce, sytí je, vodí je a dává jim odpočinout. Neměli bychom právě toto očekávat od svého dobrého Pastýře? Kdo jen může popsat občerstvující zeleň jeho pastvy nebo křišťálově průzračné prameny, k nimž přivádí poslušné duše, které mu cele důvěřují?

Otevři si, milý čtenáři, ten starý úžasný žalm a znovu si ho zopakuj. Připomeň si, že všechno, co je v něm v budoucím čase, může být řečeno i v přítomném. S odvahou řekni: „Pán je můj Pastýř.“ A tváří tvář mnohému, co vypadá jako suchá a vyprahlá země, vyznej: „Nebudu mít nedostatek.

Dopřává mi odpočívat, vodí mě, obnovuje mě, je se mnou, prostírá mi stůl, pomazává mě olejem a přikazuje svým andělům, aby mě doprovázeli.“ Když se duše cele oddá tomuto Pastýři, vede ji k blaženému životu.

Z knihy Kroky k blaženému životu.

Vydává Jaroslav Kernal

Praha 5 – Stodůlky

© 2020